

Min fjortende Vaar kun jeg skued.

Min fjortende Vaar kun jeg skued,
Mine Brødre fulgte jeg fro,
I mit Hjerte Kærlighed lued,
Hvor kan et Barn paa Fjendskab tro?
Vi i Sighens yndige Dale
Græssed Gjorden ved Kildens Bred,
Jeg var Barn i Gerning og Tale,
Og Lammet lig i Frygtksomhed.

I Ly af tre Palmer jeg knæled,
Fromt til Himlens Herre jeg bad;
Mine Brødres Hjertes besjæled
Kun mod mig Arme Hævn og Had.
I en Afgrunds fugtige Gemme
Kasted de deres Broder ned;
Ikke hjalp min klagende Stemme,
Min Graad og min Ustyldighed.

Der laa jeg og ventede Døden,
Men sig Sorg kan vende til Held,
Ej de Grumme fuldbragte Brøden,
De folgte mig for Guld som Træl.
Mens med vild og rovgerrig Glæde
De besaae det dyrkede Muld,
Jeg min Faber maatte begræde,
Og dem, som folgte mig for Guld.

København.

Faas i Boghandelen, Bingsgaardstræde 18, Stuen.
Trykt hos Bernh. Wennstrøm.

502559

Da jeg der i Brevet fandt, at min Sorrig den
forsvandt, her ombord jeg mig straks mon begive
paa et dansk Raamandskib, som til Norge agted
sig, og den Rejse gif lykkelig og vel.

Da jeg kom til Norges Land, gif til Bergen jeg
forsand, for min Kæreste venlig at omfavne; hun
i Haanden haardt tog mig, jeg i Live ser nu
dig, som i fem Aar jeg savnet har.

Bores Bryllup blev bestemt, og for alle blev
bekendt, at jeg hjem fra Tyrkiet nu var kommen,
hendes Fader var nu død, ingen Ven det for-
bød, nu blev knyttet det Venstabsbaand.

Hører, I Forældre her, som har Eders Børn
kær, deres Lykke I ej kunne raade — thi Gud
mager det vel her, om der faldt lidt Besvær, at
det vel bedre jo ventes kan.